

Arrest

nr. 112 661 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. KIWAKANA loco advocaat M. KALIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Tashqurghan uit het district Khulm, gelegen in de provincie Balkh, afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U heeft acht jaar school gelopen in Afghanistan. Gedurende ongeveer 12 jaar werkte u als textielhandelaar in Mazar-e-Sharif, waar u ook woonde. Aanvankelijk werkte u in de winkel van uw vader, later startte u samen met een partner een eigen zaak op. Na de verloving met uw huidige echtgenote ongeveer negen jaar geleden werd u door een jaloerse aanbieder van uw vrouw neergeschoten. Deze man, Q.(...), wilde eveneens uw echtgenote huwen, maar haar familie ging daar niet mee akkoord. U was gedurende ongeveer zes maanden gehospitaliseerd in een tent, later verbleef u gedurende twee of drie maanden in het noodhospitaal van de Duitsers in Kaboel. Q.(...) vluchtte naar

Pakistan waar hij zich aansloot bij de taliban. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan opende u samen met een partner een reisbureau in Mazar-e-Sharif. U werkte vaak samen met Amerikanen en andere buitenlanders die tickets bij jullie kochten. Ongeveer een maand voor uw vertrek werd u twee maal door mullah A.(...), een talibancommandant uit Chintal, opgebeld met de eis om voor hen te werken. Mullah A.(...) maakte zich bekend als de commandant van Q.(...). De taliban vroegen u om de adressen, bestemmingen en vertrekdata van Amerikanen en andere belangrijke buitenlanders aan hen te melden. U wilde dit niet doen. U ontving twee dreigbrieven van de taliban. In de eerste brief vroegen ze u met hen samen te werken. In de tweede brief, die ongeveer negen of tien dagen later bij u thuis afgeleverd werd, werd u door de taliban ter dood veroordeeld omdat u weigerde aan hun eisen te voldoen. Toen de taliban deze brief kwamen afgeven was u niet thuis, uw echtgenote echter wel. Zij werd door de taliban geslagen. Nadat u de tweede brief ontving begon u onmiddellijk voorbereidingen te treffen om Afghanistan te kunnen verlaten. U regelde uw vertrek met uw zakenpartner en twee dagen later, op 29.12.1390 (19.03.2012), verliet u samen met uw minderjarige zoon Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland Italië en Frankrijk naar België waar u zich op 3 juli 2012 bij de Belgische asielinstanties aanmeldde en een asielaanvraag indiende. Uw echtgenote woont met uw twee dochters bij haar ouders buiten de stad. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de identiteitsdocumenten (taskara) van uzelf, uw echtgenote en uw zoon voor, uw rijbewijs, twee pagina's emailverkeer naar de luchtvaartmaatschappij Kamair, twee pagina's emailverkeer naar een klant van een bouwbedrijf, een rapport en twee kwijtschriften van de privéschool van uw zoontje, vijf foto's van uw hospitalisatie nadat u neergeschoten werd, zeven foto's van u en uw gezinsleden, een kieskaart, een studentenkaart van een cursus Engels die u volgde, een attest van een computercursus, een attest van een marketingcursus die u volgde in Kaboel, een document betreffende de beëindiging van uw werkzaamheden in het reisagentschap, twee dreigbrieven van de taliban en een bankkaart.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw problemen met Q.(...) bijzonder vaag en tegenstrijdig zijn en dus allerminst overtuigen. Zo stelt u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst cgvs p.3) als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (cgvs p.6) dat u negen jaar geleden problemen kende met een persoon genaamd Q.(...). U verklaart over Q.(...) dat hij een winkel had in de buurt van de winkel van uw broer en na het incident naar Pakistan vluchtte waar hij zich bij de taliban aansloot (cgvs p.7). U stelt tevens dat u Q.(...) voor het incident soms zag als u naar de winkel van uw broer ging. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert wanneer uw broer zijn winkel opstartte stelt u echter dat hij zeven of acht jaar geleden zijn winkel begon (cgvs p.10). U situeert de opstart van de winkel van uw broer dus na het incident waarbij u neergeschoten werd, wat ernstige vragen doet rijzen betreffende uw verklaringen dat Q.(...) daar ook een winkel in de buurt had waar u hem soms zag maar na het incident naar Pakistan vluchtte.

Over dit incident verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u gewond raakte door een kogel van Q.(...) die u na het avondgebed in de maag schoot vlak bij uw huis (cgvs p.6-7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u echter dat u neergeschoten werd in opdracht van Q.(...) (vragenlijst cgvs p.3). Uit deze laatste verklaring valt af te leiden dat u niet door hem zelf zou zijn neergeschoten. Ook uw verklaringen betreffende de activiteiten van Q.(...) voor de taliban overtuigen niet. U stelt dat u van mensen hoorde dat Q.(...) in Pakistan bij de taliban ging en dat hij daar les van kreeg. Gevraagd waarom de mensen dachten dat hij bij de taliban ging stelt u niet te weten waarom de mensen dat denken. U vult bijzonder vaag aan dat ze misschien iets gezien of gehoord hebben omdat Q.(...) de taliban hielp in Helmand. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt uw bewering dat Q.(...) de taliban in Helmand hielp toe te lichten stelt u dit gehoord te hebben van de winkeliers in de omgeving van uw broer (cgvs p.7).

Verder dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakte dat u als manager in een reisagentschap in Mazar-e-Sharif vliegtuigtickets boekte voor Amerikanen en andere buitenlanders, wiens gegevens u moest overmaken aan mullah A.(...), de talibancommandant van Q.(...). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert welke buitenlanders tickets boekten in uw reisbureau verklaart u dat er verschillende organisaties waren zoals deze van de Verenigde Naties, maar dat ook werknemers van bouwbedrijven, buitenlanders die in hotels verbleven en Amerikaanse troepen wiens basis vlakbij de winkel gelegen was tickets boekten. U verklaart 's nachts naar een

organisatie van de Verenigde Naties te zijn gegaan om een ticket af te geven (cgvs p.8). Gevraagd met welke VN-organisatie u werkte antwoordt u echter bijzonder vaag dat niet weet hoeveel organisaties daar waren maar dat u naar diegene in Darwaze Shadian ging en dat u met de andere organisaties via e-mail in contact stond (cgvs p.10). Gevraagd of het individuele militairen waren die tickets bij u boekten of de buitenlandse troepen als organisatie antwoordt u niet op de vraag maar begint u over de manier waarop de communicatie met deze klanten zouden zijn verlopen. Wanneer het Commissariaat-generaal de vraag herhaalt geeft u opnieuw geen antwoord maar stelt u niet onderzocht te hebben met welke organisatie u werkte (cgvs p.9). Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd wordt voor welke legers u tickets boekte stelt u dit niet juist te weten, dat u wist dat het Amerikanen of buitenlanders waren, maar dat u niet wist tot welke sectie ze behoorden en dat u dat ook niet kon vragen. Pas wanneer het Commissariaat-generaal u de vraag verduidelijkt en u nogmaals vraagt of u contact had met buitenlandse legers geeft u het antwoord dat het Amerikaanse hoofdkwartier in Mazar tickets bij jullie boekten (cgvs p.13). Gevraagd met welke bouwbedrijven u werkte verklaart u zich één naam, TI, te herinneren. Van een andere bedrijf, dat liften zou fabriceren, herinnert u zich de naam niet (cgvs p.12). Indien u werkelijk gedurende meer dan een jaar vennoot en manager van een reisbureau was dat veelvuldig met buitenlandse klanten werkte zou u hierover duidelijke en gedetailleerde informatie moeten kunnen verschaffen. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u van de taliban ontving evenmin overtuigen. Waar u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog melding maakte van een dreigbrief van de taliban (vragenlijst cgvs p.3), stelt u tijdens het gehoor dat u twee dreigbrieven ontving, in de twee weken voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan (cgvs p.11). In de eerste brief, gedateerd op 09.06.1433 in de door de taliban gebruikte Arabisch kalender, eist de taliban uw medewerking bij het doorspelen van de vluchtgegevens van buitenlandse klanten (cgvs p.13). In de tweede brief, gedateerd op 19.06.1433 in de Arabische kalender, wordt u door de taliban ter dood veroordeeld omdat u weigerde aan hun eisen te voldoen (cgvs p.14). Uit de omzetting van deze data van de Arabische naar de Gregoriaanse kalender blijkt echter dat deze twee brieven verzonden zouden zijn niet voor uw vertrek maar enkele weken na uw vertrek uit Afghanistan, respectievelijk op 1 mei 2012 en 11 mei 2012. Dit roept ernstige vragen op over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten of uw verklaringen terzake. Dat het in casu niet een éénmalige vergissing of schrijffout van de taliban betreft kan redelijkerwijs afgeleid worden uit het feit dat niet alleen de eerste brief maar ook de tweede brief, waarvan u verklaart dat u deze ongeveer 9 of 10 dagen na de eerste brief ontving, deze situering in de tijd aanhoudt. Bovendien blijkt uit het feit dat deze brieven oplopende serienummers hebben toch een zekere bureaucratische zorgvuldigheid.

Uw verklaringen betreffende uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. De identiteitsdocumenten (taskara) van uzelf, uw echtgenote en uw zoon als ook het rapport en de twee kwijtschrijven van de privéschool van uw zoontje, uw rijbewijs, de zeven foto's van u en uw gezinsleden, uw kieskaart, de studentenkaart van een cursus Engels die u volgde, het attest van een computercursus en het attest van een marketingcursus die u volgde in Kaboel betreffen slechts uw identiteit en ondersteunen uw asielrelaas niet. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De bankkaart die u voorlegde toont enkel aan dat u klant was bij de Kabulbank maar houdt verder geen enkel verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat betreft de twee pagina's emailverkeer naar de luchtvaartmaatschappij Kamair, de twee pagina's emailverkeer naar een klant van een bouwbedrijf, de vijf foto's van uw hospitalisatie nadat u neergeschoten werd, het document betreffende de beëindiging van uw werkzaamheden in het reisagentschap en de twee dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Wat betreft de twee kopieën van dreigbrieven van de taliban werd hiervoor reeds opgemerkt worden dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden betreffende de authenticiteit van deze brieven. Wat betreft de vier pagina's e-mailverkeer die u in het kader van uw activiteiten in het reisbureau zou verstuurd hebben dient overigens opgemerkt te worden dat uw uitgaande mails vanuit een persoonlijk emailadres werden verstuurd en niet vanuit het mailadres dat vermeld wordt op het document van Shamal. Uw mail van 15 augustus 2011 maakt bovendien melding

dat deze mail eveneens vanuit het adres van het reisbureau zou worden verstuurd wat uw verklaring tijdens het gehoor dat het reisbureau op dat moment niet over een eigen emailadres beschikte weinig aannemelijk maakt. Bovendien wordt in deze mail melding gemaakt van het reisbureau met de naam "New Sun Travel". Het document betreffende de beëindiging van uw activiteiten bij het reisbureau heeft dan weer als hoofding "Shamal Tourist and Travel Agency".

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de situering in de tijd van de opening van de winkel van zijn broer en met betrekking tot het incident en de informatie over Q.. Daarnaast stelt verzoeker dat hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle informatie en documenten heeft verschaft waarover hij beschikt. Deze documenten zijn allen authentiek. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft echter niet de moeite gedaan om dit te controleren. Tevens zet verzoeker de geschiedenis van zijn reisbureau uiteen om te verklaren waarom er sprake is van verschillende namen en verschillende e-mailadressen. Met betrekking tot de data op de dreigbrieven stelt verzoeker dat hij deze brieven heeft ontvangen vooraleer hij Afghanistan verliet en dat dit bijgevolg een foutieve vermelding is van de taliban. Vervolgens verwijst verzoeker naar verschillende documenten die hij neerlegt met betrekking tot zijn werk als manager in een reisbureau. Ten slotte stelt verzoeker dat hij, gezien zijn werk als manager in een reisbureau en het contact met buitenlanders in het kader van zijn beroep, over een risicoprofiel beschikt en heeft aangetoond dat hij in Afghanistan niet veilig is, waardoor hem de subsidiaire bescherming dient te worden verleend. De situatie in Afghanistan kan dagelijks of maandelijks veranderen en er kan niet worden gesteld dat de situatie stabiel is geworden.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een oude werkvergunning onder de benaming 'New Sun', een nieuwe werkvergunning onder de benaming 'Shamal Tourist and Travel Agency', vijf pagina's e-mailverkeer, twee pagina's facturen, een bewijs van een storting op de rekening van K., een bevestiging van een reservatie door K., tickets van Fly Dubai, een visitekaartje op naam van 'New Sun', een foto van verzoeker in het reisbureau met duidelijke benaming 'New Sun', een foto van de zoon van verzoeker met duidelijke benaming 'New Sun' en foto's van verzoeker en zijn zoon in de textielshop.

Ter zitting d.d. 27 september 2013 legt verzoeker een USB-stick neer.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij negen jaar geleden werd neergeschoten in opdracht van Q. (stuk 9, vragenlijst, p. 3). Ook voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dat het negen jaar geleden is dat hij gewond raakte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Even later stelt verzoeker echter dat hij Q. voor het incident soms zag toen hij naar de winkel van zijn broer ging, aangezien Q. een winkel in de buurt had. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn broer deze winkel ongeveer zeven of acht jaar geleden begon en stelt hij Q. na het incident nooit meer gezien te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10), hetgeen geenszins strookt met de situering van het incident negen jaar geleden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat verzoeker zich niet concreet kon herinneren wanneer zijn broer zijn winkel precies opende en dan ook antwoordde dat dit ongeveer zeven of acht jaar geleden was, waardoor duidelijk is dat hij doelde op een periode van jaren geleden, nog voordat hij werd neergeschoten door Q., stelt de Raad vast dat het geenszins logisch kan worden verklaard dat verzoeker enerzijds stelt negen jaar geleden te zijn neergeschoten door Q., die hij reeds had gezien bij zijn broer in de winkel, en anderzijds stelt dat zijn broer ongeveer zeven of acht jaar geleden zijn winkel pas opende. Het feit dat verzoeker slechts een schatting maakte van wanneer zijn broer de winkel begon, doet hier geen afbreuk aan, aangezien logischerwijze kan worden verwacht dat verzoeker op zijn minst een schatting zou maken van meer dan negen jaar indien hij werkelijk werd neergeschoten door Q. negen jaar geleden. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien verklaart verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat Q. op hem schoot (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6), in tegenstelling tot zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in opdracht van Q. werd neergeschoten (stuk 9, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Q. hem heeft neergeschoten waardoor dit uiteraard in opdracht van hemzelf is en dat dit niet meer is dan een ongepaste woordkeuze waarachter niet meer moet worden gezocht, stelt de Raad vast dat de verklaring van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat hij werd neergeschoten in opdracht van Q., wel degelijk impliceert dat verzoeker niet door Q. zelf werd neergeschoten. Waar verzoeker zich vervolgens beperkt tot het argument dat hij tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken last had van vermoeidheid, volledig uitgeput was en emotioneel aangedaan, slaagt hij er niet in de gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Dit doet immers geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Tevens stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een dreigbrief van de taliban te hebben ontvangen bij hem thuis (stuk 9, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen twee dreigbrieven te hebben ontvangen van de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). Bovendien stelt de Raad vast dat de data op de dreigbrieven die verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neerlegt geenszins stroken met de verklaringen van verzoeker. Deze brieven werden immers verstuurd op 9/6/1433 en 19/6/1433 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat deze data overeenkomen met 1 mei en 11 mei 2012. Verzoeker verklaarde echter zijn land te hebben verlaten op 19 maart 2012, waardoor hij deze brieven onmogelijk voor zijn vertrek kan hebben ontvangen (stuk 9, verklaring, vraag 35). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij alleen maar kan vaststellen dat de foutieve datavermelding is gebeurd door de taliban en dat dit hem niet ten kwade kan worden genomen, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban zich tot tweemaal toe zouden hebben vergist van datum, in het bijzonder omdat de data wel degelijk tien dagen uit elkaar liggen en verzoeker effectief verklaarde de tweede brief negen of tien dagen na de eerste te hebben ontvangen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Het kan niet worden aangenomen dat de taliban hun brieven consequent fout zouden dateren.

Ook verzoekers verklaringen van verzoeker omtrent zijn werkzaamheden kunnen geenszins overtuigen. Zo stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken vijftien jaar lang in een textielwinkel te hebben gewerkt in Mazar-e Sharif (stuk 9, vragenlijst, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt hij daarentegen slechts tien of twaalf jaar in de textielhandel te hebben gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het laatste jaar voor zijn vertrek actief was in een reisagentschap in Mazar-e Sharif dat tickets boekte voor Amerikanen en andere buitenlanders en dat hij hierdoor in de problemen kwam. Verzoeker blijkt hieromtrent immers bijzonder onwetend. Zo kan verzoeker geen namen noemen van VN-organisaties met wie hij zou hebben gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot tweemaal toe vraagt of de tickets in het reisagentschappen geboekt werden door individuele soldaten of door de organisaties, slaagt verzoeker er niet in deze vraag concreet te beantwoorden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Evenmin weet verzoeker voor welke legers hij tickets boekte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook van bouwbedrijven, die volgens de verklaringen van verzoeker eveneens tickets boekten bij het reisbureau, kan verzoeker slechts een naam noemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker de twee dreig telefoons van de taliban die hij zou hebben ontvangen toen hij in het reisbureau werkzaam was volledig onvermeld liet in zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en stuk 9, vragenlijst, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst, p. 1).

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Tevens stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten, in het bijzonder de oude werkvergunning onder de benaming 'New Sun', de nieuwe werkvergunning onder de benaming 'Shamal Tourist and Travel Agency', het e-mailverkeer, de facturen, het bewijs van een storting op de rekening van Kamair, de bevestiging van een reservatie door Kamair, de tickets van Fly Dubai en het visitekaartje op naam van 'New Sun', allen fotokopieën zijn, sommigen weliswaar in kleur. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad stelt vast dat dat verzoekers e-mail van 15 augustus 2011 dewelke hij tijdens zijn gehoor neerlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakt van het reisbureau met de naam "New Sun Travel". Het document betreffende de beëindiging van verzoekers activiteiten bij het reisbureau heeft dan weer als hoofding "Shamal Tourist and Travel Agency". Verzoeker verklaart dit door te wijzen op het feit dat het reisbureau werd gekocht onder de naam "New Sun" en dat er een werkvergunning was onder deze benaming. Verzoeker stelt hierbij dat men niet zomaar de benaming van de werkvergunning kan veranderen. De oude werkvergunning werd echter geannuleerd en er werd een nieuwe werkvergunning aangevraagd, ditmaal onder de benaming "Shamal Tourist and Travel Agency". Een dergelijke verklaring kan geenszins overtuigen. De Raad stelt immers vast dat de nieuwe werkvergunning onder de benaming "Shamal Tourist and Travel Agency" aan aanvang kende op 24 april 2011, terwijl verzoekers eigen e-mail van 15 augustus 2011, die verzoeker op het Commissariaat-generaal neerlegde nog melding maakt van "New Sun Travel". Dat de aanpassing naar de nieuwe naam tijd in beslag nam en niet van de ene op de andere dag gebeurde, gaat niet op voor een vermelding van de naam van het reisagentschap in een e-mail. Er kan worden verwacht dat verzoeker vanaf 24 april 2011 bij het versturen van zijn e-mails in naam van zijn reisagentschap gebruik maakt van de naam van dit reisagentschap conform de geldende werkvergunning.

Samen met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat uit de vier pagina's e-mailverkeer die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neerlegt, blijkt dat zijn uitgaande e-mails vanuit een persoonlijk emailadres werden verstuurd en niet vanuit het e-mailadres dat vermeld wordt op het document van Shamal. Verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift, met name dat het reisbureau een yahoo e-mailadres had waarbij problemen werden vastgesteld waardoor hij genooddaakt was zijn eigen e-mailadres te gebruiken kan niet overtuigen. Uit een factuur die verzoeker eveneens bij onderhavig verzoekschrift voegt blijkt dat "Shamal Tourist and Travel Agency" naast een yahoo-adres evenzeer een Gmail adres heeft.

Met betrekking tot het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde e-mailverkeer, stelt de Raad bovendien vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan de verweernota blijkt dat de uitprint van de e-mails van verzoeker niet overeenkomt met de werkelijke uitprint van een e-mail via Gmail. Tevens stelt de Raad vast dat het telefoonnummer zoals opgenomen in de e-mail van 15 augustus 2011 van verzoeker aan Kamair, die verzoeker op het Commissariaat-generaal reeds neerlegde, niet overeenstemt met de telefoonnummers op de kopie van het visitekaartje van New Sun.

De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de facturen, het bewijs van een storting op de rekening van Kamair, de bevestiging van een reservatie door Kamair en de tickets van Fly Dubai het bewijs zouden kunnen vormen van verzoekers tewerkstelling voor het reisagentschap.

De foto's van verzoeker en zijn zoon voor een achtergrond die New Sun vermeldt, tonen overigens geenszins aan dat verzoeker effectief voor dit kantoor zouden hebben gewerkt. Hetzelfde geldt voor de foto's van verzoeker en zijn zoon in een textielwinkel. De werkzaamheden van verzoeker in een textielwinkel hebben overigens geen band met zijn asielmotieven, waardoor deze foto's geenszins dienstig kunnen zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te ondersteunen. Wat betreft de USB-stick die verzoeker ter zitting neerlegt, stelt de Raad vast dat deze een aantal foto's, e-mails, verzoekers visitekaartje en de beide werkvergunningen bevat die verzoeker reeds aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Deze stukken werden hoger reeds besproken. Daarnaast bevat deze USB-stick een e-mailbericht met bestandsnaam 'Jeffery Smith' en een foto van de zoon van verzoeker met bestandsnaam '14042007072', stukken die verzoeker reeds op het Commissariaat-generaal neerlegde. Zoals reeds gesteld beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Tevens bevat de USB-stick twee videofragmenten. Met betrekking tot het eerste fragment, met bestandsnaam 'my surgery', waarop beelden te zien zijn van een operatie, stelt de Raad vast dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat dit verzoeker is die geopereerd wordt, noch in welke omstandigheden of ten gevolge van welke feiten deze operatie werd uitgevoerd. Het tweede videofragment, met bestandsnaam 'talebani', bevat beelden van een aantal mensen bij een aantal lijken in de woestijn. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hieromtrent geenszins uitleg heeft gegeven, noch tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch in onderhavig verzoekschrift, noch ter zitting. Bijgevolg is dit videofragment niet dienstig.

2.7. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Balkh er al twee jaar op vooruit gaat en dat men kan zeggen dat in Balkh de rust is teruggekeerd. Gemiddeld werden er minder dan tien aanslagen per maand gepleegd over de hele provincie. In de districten Chimtal en Chahar Bolak, traditionele AOG bolwerken, ligt het aantal incidenten lager dan in 2011 en bleef dit dalen naarmate het jaar vorderde. De meerderheid van de IED's werd er onschadelijk gemaakt en er vielen dan ook amper burgerslachtoffers in elk van beide districten. In de stad Mazar-e Sharif vond in 2012 bijna geen enkel gewelddadig incident gerelateerd aan het conflict plaats. De stad dient eerder als transport hub van AOG-personeel en materiaal, dan als doelwit. Daarom zijn de enige incidenten die gemeld worden arrestaties en in beslagnames van AOG-personeel en materiaal. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Balkh geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in de stad Mazar-e Sharif in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

zodat er actueel voor burgers uit de stad Mazar-e Sharif in de provincie Balkh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven. Waar verzoeker aangeeft dat hij beschikt over een risicoprofiel als zijnde te hebben gewerkt met buitenlanders, kan worden verwezen naar hetgeen hoger omstandig werd uiteengezet. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas noch aan zijn tewerkstelling bij het reisagentschap.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF